

A Christology from the Sermons of St. Vincent Ferrer of the Order of Preachers.
Selected and translated by S. M. C. London, Blackfriars Publications, 1954.
VIII + 212 pàgs.

Traducció de vint-i-dos sermons de sant Vicenç Ferrer relatius a la vida de Crist, agrupats en quatre llibres que tracten, respectivament, del naixement i de la infantesa, de la vida pública, de la passió, de la vida gloriosa. El text que el traductor segueix és l'edició llatina que fra Francesc Milan d'Aragó i fra Lluís de Blanes establiren per encàrrec de l'arquebisbe de València fra Joan Tomàs de Rocabertí; com ja és sabut, aquesta edició, publicada a València en 1693-95, és la més completa i fidel que posseïm dels sermons llatins del sant valencià. Una breu introducció situa l'abast dels texts, que «must be something unique among spiritual works». El caràcter d'aquesta obra és essencialment edificatiu.

J. M.

JOSEP ROMEU I FIGUERAS: *Les nades tradicionals. Estudi i crestomatia*.¹
Barcelona, Editorial Barcino, 1952. 124 pàgs. («Biblioteca Folklòrica Barcino», V).

Josep Romeu ens dona en aquest llibre una bona introducció al tema nadalenc en la poesia popular catalana,² des del segle xv fins al xix. En el breu estudi preliminar (pàgs. 7-41) hom analitza ràpidament les fonts i els ambients de la cançó nadalenca (la litúrgia i l'element eclesiàstic,³ les representacions dramàtiques del cicle de Nadal⁴ i el costumari profà), la seva vida i evolució a través dels segles (èpoques de formació i fixació, èpoques de recreació i transmissió, èpoques de pervivència i de recollida),⁵ el seu contingut i estructura (temes marià, de sant Josep, dels pastors, dels Reis Mags, de la fuga

1. A la coberta: «*Les nades tradicionals. Segles XIV a XIX. Estudi i crestomatia per JOSEP ROMEU*»

2. Hom confon les denominacions *popular* i *tradicional*, sense donar-ne cap explicació, ben necessària, per altra banda, en la poesia nadalenca (veg., per exemple, pàgs. 5, 7, 21, 27, etc., i compareu-les amb el títol).

3. Potser, a més de *L'année liturgique* de Dom Guéranger, hom hauria pogut consultar llibres de litúrgia més moderns. No ens acaba de convèncer el concepte de la *litúrgia* de Romeu, «entenen per aquest mot tant el culte diví com les festes que, tot girant a l'entorn del santoral religiós, són celebrades per la gent fora del temple» (pàg. 7). És una mica absurd també parlar del «misticisme que presenta el misteri de Nadal», que l'Església procura de fer «assequible a la mentalitat del fidel» (pàg. 17).

4. Són una mica inexactes les al·lusions a la *Sibilla*, cantada a Mallorca a tot arreu (pàg. 13); hauria calgut fer referència a la gran difusió anterior de la *Sibilla*, àdhuc a Espanya, i de la seva conservació actual a l'Alguer. A més de les consuetes mallorquines del segle xvi, en les quals la Sibilla dialoga amb l'emperador August, cal fer al·lusió a *Lo fet de la Sibilla e de l'emperador Sèsar en las matinas de Nadal*, publicat per E. MOLINÉ I BRASÉS, *Textes vulgars catalans del segle XV, RHi, XXVIII* (1913), 36-43.

5. No coneixem com un bon coneixedor del folklore català com Josep Romeu pugui dir que «Pau Piferrer i Manuel Milà i Fontanals per aquells anys [als volts del decenni 1830 a 1840], i Marià Aguiló un xic més tard, s'adonaren del silenci i alhora del perill de la desaparició de la cançonística popular, i començà amb ells la